

PÄÄKIRJOITUS

Kenen luo me menisimme?

Jokainen kirkollista keskustelua ja elämää seuraava on voinut havaita, että tilanne on entisestään vaikeutunut ja kärjistynyt. Kirkollista keskustelua leimaa armottomuuden sävy, jopa piispojen suulla lausuttuna: mukautukaa tai poistukaa! Joku piispoista on käyttänyt käsi-kirjan lyhyempää kaavaa ja sanonut vain: poistukaa!

Eri leireissä kysytään, kuka tai ketkä eivät kuulu joukkoon?

Aikaisemmin jopa uskontodialogeissa on pystytty kovin ymmärtäväiseen kantaan. Myös ekumeenisissa yhteyksissä ollaan aina oltu solidaarisia. Kirkon sisällä loppuu kuitenkin nyt ymmärrys tiettyä ryhmää kohtaan. Ratkaisuksi ehdotetaan, että tätä omatuntonsa mukaan toimivaa ryhmää rangaistaan rikoslain mukaan, vaikka heidän mielipiteensä ei piispojen mukaan olekaan heresia eli harhaoppi. Kaikki varmaankin tietävät, mitä tuolla tietyllä ryhmällä tarkoitan.

Missä mennään?

Moni kysyy nyt, missä mennään. Vastaus-ta ei voida antaa viittaamalla vain tai edes ensisijaisesti virkakysymykseen, vaikka se on taas viime aikoina ollut entistä voimakkaammin esillä. Kyse on paljon suuremmasta problematiikasta. Toki on myönnettävä, että kysymykset näyttävät liittyvän toisiinsa, mutta eivät kuitenkaan

aina.

Kun klassinen kristinusko ja moderni eurooppalainen kulttuuri törmäävät ja repeytymä tulee esiin kirkon sisälläkin, niin kyseessä on sukupolven kestävä prosessi. Me ja meidän sukupolvemme sekä vanhemmat sukupolvet ovat vielä kasvaneet kirkossa, joka on tullut meille rakkaaksi. Siitä on vaikea erota. Nuorilla on kuitenkin ihan toisenlainen asenne. Uusi kristinuskosta vieraantunut joukko kasvaa kirkkomme sisällä ja eroaa, koska kirkolliset asiat eivät heitä kiinnosta. Samalla kirkon sisällä kasvaa myös kristinuskosta kiinnostuneiden joukko, joka luultavasti jossakin vaiheessa eroaa kirkosta, koska kirkko itse ei näytä olevan kiinnostunut kristinuskon perusasioista.

Tämä on vaikea yhtälö kirkolle tulevana vuosina. Ongelma on kuitenkin vain pieni osa kokonaiskuvasta.

Missä kirkko menee?

Raamatussa kerrotaan Jeesuksen keskustelusta apostolien kanssa: ”Kun Jeesus oli tullut Filippoksen Kesarean seudulle, hän kysyi opetuslapsiltaan: ”Kuka Ihmisen Poika on? Mitä ihmiset hänestä sanovat?” He vastasivat: ”Toisten mielestä hän on Johannes Kastaja, toisten mielestä Elia, joidenkin mielestä Jeremia tai joku muu profeetoista.”

Kirkossa keskustellaan tänäkin päivänä siitä, kuka Ihmisen Poika on. Vastaukset muotoillaan ehkä toisella tavalla,

mutta asiallisesti vastaukset eivät välttämättä ole niin kaukana silloisesta vastauksesta: ”joku muu profeetoista”. Jeesuksen auktoriteetti ei ulotu enää kovinkaan pitkälle. Hänen sanojaa ei enää pidetä hänen ominaan, eivätkä ne ohjaa meitä. Tämä on toisaalta loogista ja ymmärrettävää, mikäli Jeesus olisi vain joku profeetoista.

Mutta Jeesus ei kysynytkään vain sitä, mitä ihmiset hänestä ajattelivat. ”Entä te?” kysyi Jeesus. ”Kuka minä teidän mielestänne olen?” Simon Pietari vastasi: ”Sinä olet Messias, elävän Jumalan Poika.” Jeesus sanoi hänelle: ”Autuas olet sinä, Simon, Joonan poika. Tätä ei sinulle ole ilmoittanut liha eikä veri, vaan minun Isäni, joka on taivaissa. Ja minä sanon sinulle: Sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan kirkkoni. Sitä eivät tuonelan portit voita.”

Kristus on kirkon Herra, tänäänkin. Tämä on Jeesuksen mukaan Jumalan, kaikkivaltiaan Isän, ilmoitus, ei Pietarin keksimä ajatus. Kysymys Jeesuksesta on kysymyksistä tärkein. Kokonaisuutta pitää tarkastella juuri tästä näkökulmasta.

Nyt käytävässä keskustelussa ei Jeesuksen persoonana ole usein mitenkään mukana. Kaikkia kiistakysymyksiä voidaan testata kysymällä, mitä ne kertovat Jeesuksesta. Se ei ole hurskastelua. Se paljastaa, mistä lähtökohdasta kysymykset nousevat. Vakavasti tulee kysyä, onko esimerkiksi virkakysymys ainoa kysymys, josta ollaan eri mieltä? Mitä ajatellaan Jeesuksesta, pelastuksesta, Raamatusta? Kysymykset liittyvät usein toisiinsa.

Vaikka kaikki eivät pääse yhteisymmärykseen virkakysymyksessä, monet ovat kuitenkin samaa mieltä siitä, että vastaukset on etsittävä Jumalan pyhästä sanasta. Siitä voidaan iloita. Silloin jokin vielä yhdistää.

Meitä on nyt kehoitettu lähtemään kirkosta. Jotkut ovat sen jo tehneetkin. He ovat väsyneet tilanteeseen eivätkä enää

jaksa. Ymmärrän heitä, enkä neuvo enkä tuomitse heitä. He eivät ole halunnet lähteä Kristuksen luota vaan Kristuksen luo.

Kuulemme Jeesuksen kysymyksen: ”Aiotteko tekin lähteä?” Simon Pietari vastasi hänelle: ”Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on ikuisen elämän sanat. Me uskomme ja tiedämme, että sinä olet Jumalan Pyhä.”

Uskon puolesta

Jaakobin veli Juudas, joka kirjoittaa olevansa Jeesuksen Kristuksen palvelija, kehottaa meitä ”taistelemaan sen uskon puolesta, joka pyhille on kertakaikkisesti annettu”.

Pietarin elämästä ja historiasta tiedämme, että uskon puolesta taisteleminen tarkoittaa uskossa taistelemista. Pietari ei pystynyt taistelemaan oman uskonsa puolesta, eikä tukemaan muitakaan. ”Simon, Simon! Saatana on saanut luvan seuloa teitä niin kuin viljaa. Mutta minä olen rukoillut puolestasi, ettei uskosi sammuisi. Ja kun olet palannut takaisin, vahvista veljiäsi.”

Meidän tulee muistaa kaikkien keskustelujen ja kiistojen keskellä, että nykytilannetta ei voida käsittää vain ihmisten välisenä kiistana. Taustalla on Jumalan vihollinen, joka etsii ja jahtaa meitä, jotta saisi meidät valtaansa. Kysymyksessä on sekä *fides qua* (=usko, jolla uskomme) että *fides quae* (= uskomme, uskon sisältö, mitä uskomme).

Uskon salaisuus on Herra itse. **Minä olen rukoillut puolestasi, ettei uskosi sammuisi.** Siinä toivomme ja tulevaisuutemme.

Kuva: Hilpi Jenu

13.4.2007
Henrik Perret